

6. Jag nödgas att säga hwad jag icke bör Som nedrigt är om mitt lön, Man öfsta, Gud bättre, förspörjer och hör Hur de gifwa kärleken lön, En ungdomen nu, de önska stå bru, Men dela sin kärlek med sex eller sju, Det räknas för ingen ting nu.

7. Åt utlaste själar föraktet ej den, Som nöjd med sin fattigdom är, Uppsofen bland jordiske trälar en vän Som gyllene gåfwer frambar, När Herren tar sitt, hwad kallar du ditt, Då jag är förnöjd med det som är mitt Och lefwer för omsorger qwitt.

8. Till slut will jag bedja att himmelen må Förbarma sig öfwer de män, Som wåga mot döden på böljorna blå, Bland dem har jag också en vän. Gud hjälpe dem så mot frestelsen stå Att wi dem med glädje snart hem flåda må Och muntligt med dem tala så.

T w e n n e

Sjömans-Visor.

Den Första:

Det blåser Nordost, se flögeln på topp.

Den Andra:

Du redelige Sjöman, som wägar ditt blod.

Stockholm.

Tryckt hos Pehr Elias Norman, 1846.

Den Första:

Det blåser Nordost, se fågeln på topp Han visar att vinden är god. Vi måste nu hisa vårt ankare upp Och segla från lärestan god. Det bästa jag har, det lemnar jag qwar, Min tro och min kärlek för dig jag ej spar Till döden han slutar min dar.

2. När ankaret vindas och roten halas för Och speppet det strider från land, Gör då som en redlig Flicka sig bör Och gå ut på denna vår strand Att stå uppå de bräderna så, På hwilka jag wandrar på böljorna blå, Gud låte allt lyckligen gå.

3. Din dyrbara ära bewara med flit, Låt ingen på hjertat få rå, Men haf du till himlen din trofasta lit, Så kan du mot frestelsen stå, Ty äran består, när allting förgår Och tiden bepryder den grönskande vår, Till åldern han gör dig grå hår.

4. Ett beder jag dig, min utvaldaste vän, Gråt intet när jag tar afsked, De tårar de komma så snart igen Och göra på resan mig we. Men om det så är, du håller mig kär, Så sucka till Herran som hjälpen består, Så råkas vi åter väl här.

5. Min lycka jag tänker försöka på sjö Och waga mitt lif och min blod, I affigt att kunna på åldren mig fö, Och lewa hos wännen i ro, Jag måste nu fort bege mig om bord Och glömma all ångstan uppå denna jord. Jag tror dig uppå dina ord.

6. Den endaste glädje af werlden jag tar Som gifwer mig tröst för all sorg, Är den lilla vän i Sverige jag har Som intet vill gifwa mig sorg, Jag skall med min mun, wälsigna den stund, På hwilket vi ingått ett äkta förbund, Gud fäste det redligt i grund.

7. Så lef nu förnöjder i enslighet din, Dermed jag dig säger adjö. Förslöm intet wännen och lärestan sin, Som du har på brusande sjö. Bed Herren

att han snart hjälper mig fram Och sedan tillbaka till Fädernesland, Gud höre min suckan försann.

8. Mång tusen god natt, till ditt sista farväl, Min endaste docka och vän, Tro Herran i högden som hafwer befäl, Han hjälper hwart det ländar han. Tro icke för mig jag förjer — ack nej, Den sorgen jag drager är endast för dig, Gud hjälper väl lyckligt mig.

Den Andra:

Du redelige sjöman som wagar ditt blod För Konung och fädernesland, Vi wänte med glädje din ankomst så god, Från brusande wåg till vår strand. Vår kärlek är ren, som solenes sken, Min blomstrande ungdom för utan all mehn, Jag för dig uppoffrar, min vän.

2. Min uolaste lefnad beblandad med pust, Här är intet annat än qual. Att lewa jag hafwer slätt ingen mer lust. Men tårar förutan allt tal, Skall blifwa mitt brö, så länge på sjö Min käraste färdas och lider stor nöd, Just endast att passa mig bröd.

3. Men hwar finnes trohet bland menniskor mer, Bland tusen man knappt finner en, En dagelig spegel för ögon jag ser, Hur trohet och kärleken ren Blir trampad uppå, men huru det går, Tänk aldrig i werlden dig lyckliat går, Du måste med skammen bestå.

4. Jag ledes wid lifwet, jag längtar att dö, Och önskar jag låge i graf, Så länge min käraste färdas på sjö, Och seglar på brusande haf. En enkla ej kan så förja sin man, Som jag förjer wännen, ack! gifwe att han låg bäddader uti min samn.

5. Jag är än uti mina blomstrande år Uppammad af swagaste kön, Så långt som munnen och hjertat förmår, För dig — vill jag bedja en bön, Låt flickorna små ostadiga gå, Och wänta på den, som de aldrig kan få. Till slut så de ogifta gå.